

Kandalló és fahéj

antológia

T. C. Lang

Főszereplő ajándékba

- részlet -

– Újabb magányos karácsony – állapította meg egykedvűen Emily, miközben az utcai forgatagot nézte a függöny mögül. Nem öltöztette ünneplőbe a lelkét, ahogyan art deco stílusban berendezett lakását sem díszítette fel. Karácsonyfát sem állított, ahogyan sosem.

Azt tervezte, miként az elmúlt években, idén is William C. Roberts társaságában tölti az ünnepeket, aki a *Jelvény a havon* című kedvenc könyvsorozatának a főszereplője. Középiskolásként kölcsönözte ki először a könyvtárból az 1920-as években, az őt olyannyira vonzó időszakban játszódó bűnügyi trilógiát, azóta minden decemberben újraolvasta, a harmadik rész kivételével. Az első két kötet sorszámozott, első kiadásai könyvespolcának legbecsesebb darbjai voltak. Egy kisebb vagyont költött rájuk. A harmadik részt azonban nem vette meg, mert annak a végén meghal könyves álomférjja, a sármos, borotvaeszü nyomozó, Roberts – igaz már nem tudta felidézni, pontosan hogyan. A könyörtelen író ezzel a húzásával nemcsak őt haragította magára, hanem a rajongóit is.

Csengettek.

Kelletlenül kitérta a nyikorgó ajtót. A postás toporgott a küszöb előtt egy csomaggal a kezében.

Emilynek felrémlett, hogy rendelt valami klasszikus könyvet, de azt hitte, csak a két ünnep között érkezik meg.

Feltépte a barna csomagolópapírt. Az antikvárium dolgozói néhány soros levélben kellemes karácsonyt kívántak neki, és abbéli reményüket fejezték ki, hogy elnyeri tetszését a mellékelt ajándékkönyv. Kis híján kiejtette a csomagot a kezéből, amikor felbukkant a meglepetéskönyv borítója: a *Jelvény a havon* harmadik, befejező kötete, *Az utolsó büntett* lapult a csomagban.

Áhítattal simított végig a keménykötésű, karácsonyfa alatt elterülő vértócsában megcsillanó széttört díszeket és egy padlón heverő kézfejet ábrázoló borítón. Az eredetileg rendelt kötettel nem is foglalkozott, félredobta az élénksárga fal mellett álló lakkozott asztalra. *Az utolsó büntettet* viszont úgy tartotta a karjában, mint egy törekeny újszülöttet. Kinyitotta, lassan forgatta ujjai között a megsárgult lapokat.

Az első kiadás első sorszámú könyve.

Még a lélegzete is elakadt.

A könyvesbolt dolgozói nem is tudják, micsoda értéket küldtek neki!

Odasétált vele a diófa borítású könyvespolchoz, és a sorozat első két kötete mellé helyezte.

Egy röpké pillanatig összekulcsolt ujjakkal gyönyörködött a teljes trilógiában, majd a teafőző sípoló hangját meghallva a konyha felé indult. Ám a háta mögül jövő fényes villanás megállásra készítette. Félvakon visszapördült a polc felé, könyves szentélyének lakói a legnagyobb nyugalommal tekintettek le rá. Megcsóválta a fejét, mintha ki akarná rázni belőle az iménti káprázatot, és eltűnt a konyhában.

Egy csésze gőzölgő teával csoszogott vissza a nappaliba, közben sűrűn szimatolt, honnan ered a jellegzetes dohányszag.

Egy férfi ücsörgött füstbe burkolózva a feltűnő állólámpa mellett terpeszkedő, geometriai mintás pamlogon. Homlokát ráncolva olvasott egy újságot.

– Elírták a dátumot – jelentette ki az alak.

A drága porcelán kiugrott Emily kezéből, a kiömlő tea sötét foltot hagyott a világos szőnyegen.

– Jól vagy, kedvesem? – érdeklődött a férfi rekedtes hangon.
– Mintha szellemet láttál volna.

A lány sóbálvánnyá dermedve állt a nappali bejáratánál. Az idegen pontosan úgy nézett ki, ahogyan William C. Roberts festett a képzeletében: fekete haját világos kalap fedte, sötét szeme élénken csillogott, szája sarkában pedig éppúgy, ahogyan a regényekben, ott lógott az elmaradhatatlan cigaretta. És a kedvesének nevezte.

[Olvasd tovább a történetet könyvben!](#)